

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 5.

Din înșelăciunile apostaziei.

L. H. Christian.

Din când în când răsare ici și colo câte un svon că cine știe pe unde partide de așa numiți Adventiști de Ziua Șaptea ar fi făcând mari isprăvi. Dar după ce lucrurile se cercetează, se vede că toate aceste vești erau mincinoase. Din nefericire, aceia cari părăsesc lucrarea aceasta pare că părăsesc și cărarea obișnuitei sincerității și a dragostei de adevăr înscris sau în graiu, chiar dacă își dau numele de reformiști făcând caz de multă lumină și sfințenie. E un lucru prea bine știut, că, adesea, oameni cari se simt nemulțumiți în Comunitate și caută ca ei înșiși să înceapă ceva nou, și să facă rău lucrării lui Dumnezeu, se dedau cu toată inima la critici și vorbiri de rău. Totdeauna a fost așa. În primul volum din Mărturii (în limba engleză) găsim câteva articole ce povestesc tocmai experiențele pe cari pionierii lucrării le-au avut cu oameni de aceeași natură, cari cu multă îngâmfare căutau să reformeze lucrarea adventă, sau să înceapă ei ceva nou. Sora White spune :

„Am fost condusă înapoi la nașterea învățării advente, și chiar înainte de aceeași dată, și am văzut că n'a mai fost ceva asemănător cu înșelăciunea, reaua interpretare, și cu fătărnicia grupei desbinale a „Trimeșilor“¹⁾, sau să fi existat sub

masca credinței o clică de stricați ca aceștia. Câteva inimi sincere au fost amăgite de ei, făcându-le să creadă că cel puțin trebuie să aibă o cauză pentru susținerile lor, crezând că ar fi cu neputință pentru ei să susțină niște minciuni atât de grozave. Am văzut că asemenea persoane vor avea probă că aceste lucruri sunt adevărate. Comunitatea lui Dumnezeu ar trebui să meargă neclintită înainte, cașicum nu ar fi existând asemenea ființe în lume“. — „Testimonies“, p. 117.

Acesta este un sfat bun pentru noi astăzi. Astăzi e adevărat că „n'a mai fost ceva asemănător cu înșelăciunea, reaua interpretare și fătărnicia“ acelor cari ne părăsesc, făcându-și ca lucru de căpetenie în viață să vorbească de rău pe servii lui Dumnezeu, cari sunt împovărați cu grele răspunderi în lucrarea Sa. Motivele lor sunt mai ales bănești. Ei caută a face pe membrii noștri să le trimeată lor zecimea și darurile. Unul din ei a colectat în felul acesta sume mari de bani. Apoi din aceste sume a tipărit apeluri pentru fonduri făcând să se creadă că este foarte lipsit. Alții ajung în reaua lor lucrare prin dorința de a avea un post oarecare. Celim mai departe :

„Ei au dorit să fie în fruntea tuturor, când nici Dumnezeu, nici frații lor nu-i pusese acolo. Iubirea de sine și îngâmfarea au fost ca o pecetie asupra purtării lor. Un loc s'a deschis acum pentru asemenea persoane unde ei pot merge și ală

1) „Trimeși“. își ziceau acei desbinați.

pășune împreună cu toți cei ce le seamănă. Și ar trebui să preamărim pe Dumnezeu că în harul Său a curățit Biserica de ei. Dumnezeu a lăsat pe mulți din aceștia în propriile lor căi pentru a fi umpluți de însăș faptele lor. Acum sunt conduși de un fel de înflăcărare și simpatie, care va înșelă pe unii; dar oricare suflet cinstit va fi luminat ca să vadă adevărata slare a acestei lovărășii, și va rămâne cu poporul deosebit al lui Dumnezeu, se va ține puternic de adevăr, și va merge pe cărarea umilă, nemânjită de influența celor cari au fost lepădați de Dumnezeu în însăș căile lor, spre a fi umpluți chiar de faptele lor. Am văzut că Dumnezeu a dat prilej acestor persoane să se schimbe. El i-a luminat în ce privește iubirea lor de sine și celelalte păcate ale lor, dar n'au luat seama la acest lucru. Ei nu s'ar fi schimbat, și deaceia El, îndurător, a liberat Biserica de ei". — *Id. p. 122.*

După războiul la oarecare timp membrii Conferinței Generale au putut merge să viziteze câmpurile și instituțiile noastre. Dar acum întreaga Diviziune Europeană a fost vizitată, și fiecare conferință, misiune și instituțiune este astfel administrată în cât primim rapoarte foarte detaliate dela fiecare comunitate, conferință, instituție ca și dela fiecare lucrător.

Suntem bucuroși să spunem că lucrarea în Europa crește repede. Dela noi pleacă ici și colo persoane izolate, cari și-au pierdut curajul, au căzut în păcat, și în felul acesta părăsesc calea Domnului, cum s'a întâmplat totdeauna. Totdeauna de când există această lucrare, și cu adevărat aceasta a fost experiența fiilor lui Dumnezeu în toate timpurile, au fost oameni cari s'au socotit nemulțumiți. De obicei au fost oameni cari au lins după locuri mai înalte sau după o plată mai mare. Unii dintre ei au fost fanatici și extremi și au plecat pentru că sfaturile lor, cari dacă ar fi fost urmate s'ar fi ajuns la ruină,

nu fuseseră urmate. Pretutindeni am avut această experiență și este lucru adevărat, după cum zic și „Mărturiile“, că bine e, că „Biserica a scăpat de ei“.

În Diviziunea noastră atât membrii cât și lucrătorii se strâng laolaltă, se strâng lângă Dumnezeu. Pentru aceia cari curând după războiul au căutat să turbure poporul Adventist, ar trebui cu adevărat, spre a folosi cuvintele servei Domnului, „să preamărim pe Dumnezeu că în harul Său a curățit Biserica de ei“. E întristător să-i vezi plecând, și noi am făcut tot ce e la noi cu putință spre a le ajuta. Știm că aceia cari părăsesc adevărul Evangheliei își vor pierde sufletul. Nu poate să fie altfel; am văzut neîncetat acest lucru. Credința și lucrarea aceasta sunt dela Domnul. El a dat șolia și a ales pe soli. Încredere în Dumnezeu, însoțită de iubire și încredere reciprocă între noi este ceea ce ne trebuie în aceste timpuri.

„Ar fi nespūsă valoare pentru poporul și lucrarea aceasta să celim adesea credincioasele avertismente în contra păcatului și frumoasele mărgăritare ale adevărului evanghelic din mărturiile personale“.

L. H. Christian.

Creștinii, aceia cari trebuie să reprezinte pe Dumnezeu în lume, nu trebuie să caute după învățături noi și curioase. Ei nu trebuie să pândescă ce misteruri ar fi în viața viitoare. Datoria lor e să facă din viața lor în această lume o viață primită de Dumnezeu. Ei trebuie să practice învățăturile date lor de Dumnezeu. — *E. G. White, în Review, 26 Aprilie 1906.*

Motto: „Iubirea lui Hristos ne îndeamnă“.

ZIUA TINERETULUI

Sabatul dela 15 Maiu 1926.

1. Cântare de deschidere și rugăciune
2. Lectură biblică: 1 Regi 2, 1—4 vorbind despre scopul Zilei Tineretului.
3. Muzică vocală sau instrumentală.
4. Studiu: „Copii noștri, tinerii noștri și lucrarea lor“, H. T. Elliott. Pag. 68.
5. Cuvântare sau lectură: „Dumnezeu face apel la noi și la tinerii noștri“, M. E. Kern. Pag. 68.
6. Cuvântare: „Salvarea și păstrarea tineretului nostru“, Steen Rasmussen. Pag. 70.
7. Studiu: „Ce trebuie să facem pentru ca fiii noștri și fiicele noastre să fie binecuvântate de Dumnezeu“, P. P. Paulini Pag. 72.
8. Cuvinte de încheiere și colecă pentru „Fondul de Educație al Conferinței“. (Sumele se vor trimite sub acest titlu la Conferința respectivă)
9. Muzică vocală sau intrumentală.
10. Inchidere cu cântare și rugăciune

Ținta: Solia adventă în toată lumea în această generațiune.

NOTĂ: Ziua Tineretului nostru a fost hotărâtă în acest an la data de 15 Maiu, când are loc în întreaga lume. Tezaurul cel mai prețios al Comunității sunt copiii și tinerii noștri. Ni se mai spune prin Spiritul Profeției că, „e cea mai frumoasă lucrare ce s'a încredințat vreedată oamenilor, aceea de a se ocupa de mintea celor tineri“. Programul acestei Zile se intenționează să fie executat în ora de după Școala de Sabat, dimineața. Va fi condus de către lucrătorul respectiv, dacă este în localitate, sau de presbiterul comunității, și va fi executat mai ales de tineri. Departamentul M. V.

Către lucrători și presbiteri.

(Cu privire la Ziua Misionarilor Voluntari).

Fără îndoială nu este cuvânt care să se adreseze presbiterilor cu mai mare putere ca acesta al Maestrului divin. „Paște mielușei Mei“. Dumnezeu să vă ajute pe fiecare în parte în străduințele voastre de a împlini sfințele voastre îndatoriri, să vă dea acea divină iubire, înțelepciune, precum și tactul necesar pentru a câștiga pe copii și tineri cu avântul lor fierbinte și tăria lor tinerească.

Ziua Misionarilor Voluntari vă dă prilejul nemerit de a face ceva hotărât ca să întăriți și mai departe lucrarea tineretului în comunitatea voastră, și să ajutați tinerilor să ajungă la o viață de mai adâncă

credință creștină. Fie că aveți sau nu un predicator care să vă viziteze, faceți tot ce puteți mai bine spre a face din această zi o binecuvântare pentru viața tinerilor. În fiecare an ne vin rapoarte despre sutele de tineri cari au fost câștigați la Hristos prin stăruința tineretului și prin lucrarea personală.

Prin multă rugăciune și prin îngrijită plănuire, faceți ca Ziua Misionarilor Voluntari să fie o binecuvântare pentru toată comunitatea. Însăș faptul că serviciul divin regulat din Sabat, ora cea mai aleasă din toată săptămâna, a fost devotată pentru a cercela nevoile tineretului, va avea efectul său asupra minții celor tineri.

Studiați cu îngrijire în comitetul comunității voastre planurile cele mai bune pentru executarea acestui program. „Incercați lucruri mari pentru Dumnezeu, și așteptați dela Dumnezeu lucruri mari“.

Studiu: „Copiii noștri, tinerii noștri și lucrarea lor“.

de H. T. Elliott.

1. Ce zice Dumnezeu despre Abraam ca părinte? 1 Moisi 18, 19.

2. Ce învățătură s'a dat Izraeliților când erau gata să intre în pământul făgădui? 5 Moisi 11, 18—21.

3. Din ce cauză Comunitatea pierde mulți tineri?

„Sunt mulți cari ar fi trebuit să devină misionari, dar cari niciodată nu intră în lucrarea din câmp, deoarece aceia cari sunt în legătură cu ei, atât în comunitate cât și în școli, nu simt povara de a lucra cu ei, de a le prezenta cuvintele prin cari Dumnezeu face apel la tărnia lor, și nu se roagă cu ei și pentru ei. Timpul plin de evenimente care hotărăște despre restul vieții, trece, convingerile lor pier, începe să-i atragă alte influențe și porniri, și ispita de a căuta locuri cari, zic ei, le va aduce câștig material, îi ia în curentul lumii. Aceștia tineri ar fi putut fi salvați pentru lucrare“. „Counsels to Teachers“, pag. 500. 501.

4. Ce mișcare este prezisă în poporul lui Dumnezeu în timpul când ei se pregătesc pentru Canaanul ceresc? Mal. 4,5.6.

5. Către cine a trimis Ioan o parte din Evanghelia Sa? 1 Ioan 3, 14—17.

6. Când zice Domnul că e bine pentru un om să vorbească? Plâng. 3, 27.

7. Ce lucrare spune Domnul că e cea dinlăun de care trebuie să se ocupe aceia cari iau asupra-le răspunderea de a fi membri ai Comunității?

„Lucrarea cea dinlăun de care trebuie să se ocupe membrii comunității noastre este de a se interesa de tineretul nostru“.

„Testimonies“, Vol. VI, pag. 196.

8. De ce unii din membrii noștri nu dau atenția cuvenită acestei lucrări?

„Mieii turmei trebuie să fie hrăniți, iar Domnul cerului caută să vadă cine face lucrarea ce El ar dori să vadă că se face pentru copii și pentru tineretul nostru. Comunitatea doarme, și nu-și dă seama de mărimea acestui lucru.“ Vol. VI, p. 197.

9. Pentru cine trebuie să lucreze tineretul nostru din comunitate?

„Vor tinerii și tinerele cari cu adevărat iubesc pe Hristos să se organizeze ca lucrători, nu numai pentru aceia cari în Sabatul, dar pentru aceia cari nu sunt de credința noastră?“ E. G. White, în Signes of the Times, 29 Maiu, 1893.

10. Ce fel de lucrare dorește Isus să se facă pentru membrii mai tineri ai familiei?

„Învățați-i să lucreze în mod liniștit, nepretențios pentru tinerii lor tovarăși. Faceți ca diferite ramuri de lucrare misionară să fie executate în mod sistematic, și să se dea învățătura și ajutorul necesar, astfel încât tinerii să poată învăța cum să ia parte la executare. Astfel ei vor crește spre a deveni lucrători pentru Dumnezeu.“ „Education“, pag. 223.

Dumnezeu face apel la noi și la tinerii noștri.

M. E. Kern.

„In vremea aceea zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeu al tuturor familiilor lui Izrael, și ei vor fi poporul Meu“. Ier. 31, 1. (Trad. Engl.)

Astăzi, în acest Sabat deosebit pentru Misionarii Voluntari, când noi în toate comunitățile noastre ne adunăm să dăm onoare lui Dumnezeu, să ne punem întrebară: „Care este apelul pe care-l face Dumnezeu la noi și la tinerii noștri?“

Noi trăim în timpul despre care se vorbește în Ieremia 31, când ruga fiecărei inimi ar trebui să fie: „O Doamne, mântuiește pe poporul Tău, rămășița lui Izrael“. Trăim în vremurile prorocite de loil profetului, când suntem îndrumați să „adunăm copiii“ și să „sfinșim adunarea“; când preoștii Domnului sunt învățați să plângă între altar și porțic și să se roage: „Cruță poporul Tău, Doamne, și nu da de rușine moștenirea Ta.“ Trăim în vremurile despre cari vorbiă Mântuitorul când zicea: „Când Fiul omului va veni, găsi-va El oare credință pe pământ?“

Într'un timp ca acesta când lupta cea îndelungată între Hristos și Satan, se adună într-o înclăștare ultimă și desperată, bine ar fi ca rămășița poporului lui Dumnezeu să întrebe: „Doamne, ce avem noi de făcut? Care este voința Ta cu privire la noi și la copiii noștri?“ Să ascultăm vocea Sa și să răspundem la chemarea Sa, astăzi.

O viață mai îmbelșugată în familie.

Înainte de toate să ne gândim că Dumnezeu ne cere nouă și copiilor noștri să ducem o viață mai îmbelșugată în familiile noastre. Isus zicea: „Am venit ca ei să poată avea viață, și să poată avea cu mai multă îmbelșugare“. Ioan 10, 10.

Dacă membrii familiilor au această viață mai deplină, mai bogată, plină de bucurte, și mai îmbelșugată, atunci familia va fi ceea ce Dumnezeu intenționează — sfânta sfințelor a vieții noastre, adevăratul prag al cerului. Va fi un loc de refugiu față de păcat și față de lupta care este în lume, — un loc unde se formează caractere puternice creștinești, și un altar de lumină spre a conduce piciorul altora în calea vieții. O asemenea familie va avea o credință care este adânc înrădăcinată în experiența vieții de toate zilele. Dumnezeu ne cheamă la această viață mai profundă și mai bogată într'ansul.

Dar cum se va manifesta această viață mai îmbelșugată? În cartea „Education”, pag. 250. 251 citim: „Planul lui Dumnezeu a fost ca membrii familiei să fie grupați la un loc atât la muncă, cât și la studiu, la rugăciune ca și în timp de recreație, tatăl să fie preotul familiei, și amândoi, tatăl și mama, să fie învățători și tovarăși ai copiilor lor”. Acestea sunt prin urmare lucrurile normale ale vieții omului, — lucru, studiu, rugăciune, și recreație, iar pe aceste căi ale manifestării omului, — părinții și copiii trebuie să fie grupați la un loc; legați mănunchiu prin iubirea de Dumnezeu și unul față de altul.

Munca. — Munca este o binecuvântare; lenevia este un blestem. Datorită părinților este de a învăța pe copiii lor cum să facă lucruri cari sunt de folos, și să-i conducă așa ca ei să aibă bucuria că au isbit în ceva. Ei trebuie să înceapă să cultive de timpuriu în viața spiritul de a se face folositori.

Folosindu-se de plăcerea naturală a copilului de a lucra fizic și de înclinația lui spre joacă, părinții trebuie să învețe pe copilul lor a face asemenea lucruri folositoare, pe cari pulerea și pricepera lor le permit. Aceste lucruri trebuie să fie făcute, după cum ne spun cuvintele citate mai sus, în tovarășia părinților.

Să mai învățăm pe copiii noștri cum să câștige și cum să dea din al lor. Iubirea de sine a fost ceea ce a sdrobit prima familie în Eden, iar cei cari se pregătesc pentru familia de pe noul pământ trebuie să învețe că „e mai fericit a da, decât a primi”.

Studiul. — Părinții sunt răspunzători pentru educarea minții copiilor lor. Dacă ei ar neglija să-i hrănească și să-i îmbrace, Statul ar interveni; dar mulți copii sunt sortiți să moară de foame intelectuală, din cauza neglijenței părinților lor.

Fericiți sunt copiii cari au de citit cărți

bune, ai căror părinți le pun în față cărți interesante și folositoare pentru a satisface pofta minții lor. Multe vieți au fost transformate prin citirea cărților bune. Pe de altă parte multe vieți au fost distruse prin literatura rea care a căzut în mâna tinerilor ai căror părinți nu au avut interes și nu au căutat să conducă cu dragoste pe fiii lor în citirea scrierilor bune.

Părinții trebuie să fie învățătorii, ca și tovarășii copiilor lor. Domnul zice: „Poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le înlipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Deut. 6, 6. 7. Spre a face lucrul acesta, părinții trebuie să studieze.

Dar învățătura la vreme hotărâtă nu trebuie să fie neglijată. „Oricât aji fi copleșiți de treburi”, zice spiritul profeției „nu uitați să vă adunați copiii împrejurul altarului lui Dumnezeu.” Faceți atrăgătoare vremea rugăciunii în familie. Lecțiunile Școlii de Sabat pentru copii ar putea foarte bine forma baza studiului la vremea cultului familiar. Este un lucru bun ca tatăl sau mama să facă din acest serviciu zilnic, cel mai fericit timp din cursul zilei pentru copii și tineri, luând timp de pregătire.

Rugăciunea, cultul. — Ce frumos este să vezi familia întreagă în sanctuar la ceasul Serviciului divin din Sabat. Cum se adâncește viața spirituală când tatăl, mama și copiii iau parte cu multă evlavie la adorarea lui Dumnezeu, și ascultă solia cerească. Și când ei, fără nici o umbră de critică fac acasă o revedere a celor vorbite, principiile drepte ale adevărului sunt înrădăcinate în viața celor tineri, și ei sunt pregătiți pentru luptele aprige ale vieții.

Recreațiunea. — Viața nu e numai muncă, studiu sau rugăciune. O mică încelare a muncii, o oprire dela eforturile cu creerul, sunt drepte și bine venite. Găsești bucurie în pâraul murmurător, în urcarea unui munte, în viața sănătoasă a unei excursiuni. Părinților li se spune: „Consacrați copiilor câteva din orele voastre de libertate; cunoașteți-i; fiți tovarăși lor la munca și jocurile lor.” Pe urmele Marelui Medic.” pag. 391. Părinții ar trebui să caute să se păstreze tineri în spiritul lor și să simtă bucurie când se mai pot distra câteodată în mod sănătos cu copiii lor. În felul acesta ei pot ajuta tinerilor să se ferească de distracțiile dăunătoare și să se angajeze în astfel de lu-

cruri, cari vor ajuta la buna lor stare fizică, mentală și spirituală.

Trăim în timpuri când instituția familiei pare să se destrame. Într'un timp ca acesta Dumnezeu dorește să îmbogățească familia tuturor membrilor poporului Său cu o viață spirituală mai îmbelșugată; și scopul Său este ca aceste familii la rândul lor să aprindă flacăra iubirii Sale și în alte familii.

Lucru unit pentru alții.

Deaceia să cercetăm și acest al doilea apel trimis nouă și copiilor noștri, de a lucra uniți în familie pentru salvarea de suflete. În Volumul VII din „Testimonies“, pagina 11 cetim:

„Părinților nu neglijați de a face lucrarea ce vă așteaptă în comunitatea propriei voastre familii. Acesta este primul vostru câmp de lucrare misionară. Lucrul cel mai însemnat pe care-l puteți face e de a aduce pe copiii voștri de partea Domnului. Când ei greșesc purtați-vă cu ei cu iubire, dar hotărât. Faceți ca ei să se unească cu voi în a se opune răului prin care Satan caută să distrugă sufletul și corpul oamenilor. Impărțiți cu ei taina sacrificiului lui Hristos, taina care pentru voi înseamnă sfințire, răscumpărare și biruință eternă. Luând pe copiii voștri cu voi la serviciul divin, ce mare biruință câștigați...!

„Dacă această lucrare ar fi făcută în mod credincios, dacă părinții ar lucra pentru membrii propriei lor familii, și apoi pentru aceia din jurul lor, preamărind pe Hristos printr'o viață spirituală, mii de suflete ar fi salvate.“

Organizația Tineretului.

Și să nu uităm, al treilea lucru, și anume că tineretul nostru a fost chemat în mod hotărât să se organizeze și să lucreze, „nu numai pentru cei cari în Sabatul, dar pentru aceia cari nu sunt de credința noastră“. Organizația Misionarilor Voluntari, sub binecuvântările lui Dumnezeu, a realizat lucruri mari, dar ar face lucruri și mai mari, dacă în familiile poporului nostru s'ar arăta acea îmbelșugată viață spirituală. S'ar face o reinvioreare și o reformă în comunitate, în toate direcțiile.

Pregătire pentru a servi.

Și al patrulea, Dumnezeu face apel la ai noștri cei cari sunt în școli să se pregătească repede pentru a lua parte la încheierea lucrării. Marile câmpuri misionare, cu milioanele lor de oameni cari nu au fost avertizați, cari trebuie să audă despre Hristos Mântuitorul în această generațiune, sunt ca o puternică provocare pentru noi și pentru copiii noștri. Tinerii noștri devotați trebuie să meargă, și părinții lor trebuie să dorească fiilor lor să meargă. Școlile noastre au fost întemeiate tocmai pentru a pregăti tineretul pentru lucrarea aceasta, Dumnezeu a binecuvântat cu bogăție școlile noastre pentru alinierea minții pentru care au fost întemeiate.

În felul acesta Dumnezeu ne chiamă pe noi și pe copiii noștri la o viață familiară mai îmbelșugată. El face apel la noi pentru a face lucrare misionară unită în cercul familiei. El face apel la copiii și tinerii noștri, ca și la cei bătrâni, pentru a face eforturi misionare organizate. Și El mai face apel la tineretul nostru din școli să se pregătească pentru a lua o parte mai mare în ducerea soliei în lume.

Care va fi răspunsul nostru?

Salvarea și păstrarea tineretului nostru.

Steen Rasmussen.

Una dintre cele mai mari lucrări cari se prezintă poporului nostru e salvarea și păstrarea copiilor și tineretului nostru. Aceasta nu este o problemă care să preocupe numai pe un secretar oarecare de departament, ci este un lucru greu care trebuie să apese greu asupra inimii întregului popor, a întregii denominațiuni. Mai mare decât problema financiară, mai mare chiar decât problema marilor câmpuri misionare cari stau în fața noastră, este salvarea și păstrarea copiilor cari poartă numele nostru, stau la masa noastră, vin în Școlile noastre de Sabat, în Comunitățile noastre și în Cercurile noastre.

Această mare oaste de copii și tineret numără, aproximativ, cam 33.000 în Diviziunea Europeană. Din aceștia, cam 15.000 sunt înscriși ca membri în Cercurile Tineretului și în Cercurile Copiilor, și cam 10.000 din ei sunt membri ai comunității. Un câmp foarte promișător și roditor stă

deschis în față numărând 33.000 suflete cari cresc acum, sau sunt într'un fel oarecare legați cu noi venind în familiile și comunitățile noastre.

Avem însă această binecuvântată făgăduință: „Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa: căci Eu voi luă împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi”. Isa. 49, 25.

Că este nevoie de o deosebită și dumnezească înțelepciune în această lucrare de salvarea tineretului, este foarte limpede arătat în următoarele cuvinte al Spiritului Profeției: „Va fi nevoie de cel mai delicat tact, de o cercetare cât mai îndelungată, de rugăciunile cele mai arzătoare pentru a se da înțelepciune cerească. Tineretul este finta atacurilor deosebite ale lui Satan; dar amabilitatea, iubirea și purtarea curtenitoare și acea simpatie și linere în seamă care se pevară dintr'o inimă plină de iubirea lui Isus, va deschide pentru voi calea inimilor lor. E nevoie să câștigați încrederea lor ca astfel să asculte cuvintele voastre, și să fie salvați din cursa vrăjmașului.” „Christian Education”, pag. 222, 223.

Următoarele cuvinte spuse de un mare bărbat de stat sunt de cea mai mare însemnătate și pentru lucrarea noastră în ceea ce privește tineretul: „Dacă vrei să faci ceva pentru un bărbat, trebuie să începi cu el înainte de a deveni bărbat; iar un educator a adăugat: „Ceeace pui în prima parte a vieții, pui în toată viața.” Este deci lucru clar că lucrarea de a păstra tineretul nostru ar trebui să înceapă înainte ca ei să ajungă vârsta de tineri și să fie continuată în toți anii cât timp cresc până să ajungă la măsura de bărbăți și femei.

Că tinerii și copiii din familiile și comunitățile noastre sunt în primejdie de moarte față de cursele vrăjmașului, e lucru văzut de oricare părinte și slujbaş al comunității, gândesc eu. Nici o turmă nu a fost mai primejduită ca miei acestui popor. Niciodată ispilele nu au fost mai viclene și mai amăgitoare și mai biruitoare ca cele din zilele noastre. Cuvintele Mântuitorului către Petru de a: „Paște mielușei Mei” și de a avea grije de ei, a fost scrisă și pentru părinții Adventiști de Ziua Șaptea, precum și pentru predicatorii și presbiterii acestei denominațiuni.

E o mare primejdie ca lucrarea noastră pentru tineret să devină mai mult ceva

ca o mașinărie, și ceva superficial. Să nu ne așteptăm ca lucrarea aceasta pentru a salva și păstra tineretul să poată fi făcută numai prin organizația noastră pentru tineret sau numai prin lucrul unui predicator sau secretar pentru tineret, când vizitează comunitățile. Recunoaștem că la inima unora se ajunge și în felul acesta, și vor fi ajutați, dar nu toți; ar trebui să se facă un efort mai puternic și mai stăruitor de către părinți personal, precum și de predicatori și presbiteri. Mult s'a făcut și se face în această direcție, dar e nevoie să punem mai multă și mai stăruitoare tărie în aceste eforturi pentru a face să avem succes în câștigarea de suflete.

E nevoie să arătăm pe scurt câteva lucruri neapărat trebuincioase în această lucrare de salvare și păstrare:

- 1) Iubește pe cei tineri,
- 2) Ai încredere în ei,
- 3) Ai grije de ei în mintea ta, în planurile tale, în rugăciunile tale.
- 4) Așează înaintea lor ideale și principii drepte și adevărate.
- 5) Ajută-le să ia hotărâri bune.

Este de mare preț pentru un băiat, o fată un tânăr sau o tânără să aibă un prieten membru al comunității mai în vârstă, mai experimentat în care să aibă deplină încredere, și la care să poată merge pentru sfat și ajutor. Bărbații și femeile cari au trecut prin vârsta tinereții sunt aceia cari ar trebui să aibă și calitățile și pricepera de a prezenta tineretului aceste înalte ideale, și prețioasele principii, pe cari ni le-a dat Dumnezeu. Mijloacele de ajutor pe cari le avem sunt acestea:

- 1) Dumnezeu și Spiritul Său
- 2) Familia
- 3) Comunitatea
- 4) Școala de Sabat
- 5) Cercul Tinerimii
- 6) Școlile noastre creștine
- 7) Efortul personal, contactul personal

Dacă toate aceste mijloace conlucrează, ne simțim siguri că vom vedea pe tinerii noștri salvați și păstrați, și-i vom mai vedea educați pentru Domnul și în cele din urmă așezați la lucrul Lui, căci după toate, acestea sunt cele patru mari scopuri pe cari le urmărește Organizația întregului nostru Tineret: *Să câștige, să păstreze, să formeze și să plaseze tineretul în viața Domnului la lucru activ.*

Ce trebuie să facem ca fiii noștri și fiicele noastre să fie binecuvântate de Dumnezeu.

Petre P. Paulini.

„Eu vă voi da binecuvântarea Mea“.

Lev. 25, 21.

Biblia ne spune despre Avraam, că „era înaintat în vârstă și Domnul *binecuvânta-se* pe Avraam în orice lucru“. Când servul său cel bătrân, fu trimis în casa lui Laban cu gingașa însărcinare de a cere pe Rebeca în căsătorie pentru Isaac, Eliezer pe lângă alte elogii la adresa venerabilului său stăpân, mai zise, că „Domnul a umplut de binecuvântări pe stăpânul meu, care a ajuns la o mare propășire. I-a dat oi și boi, argint și aur, servi și serve, cămile și măgari“. Gen. 24, 1. 35. Ferice de omul despre care se poate spune că Dumnezeu l-a binecuvântat în orice lucru până la adânci bătrânețe. Vieaja lui Avraam deci poate servi de model, pentru sistemul de educație ce trebuie dat fiilor noștri și fiicelor noastre, pentru ca și ei și ele să poată fi binecuvântate de Dumnezeu.

Mai înainte însă de a vorbi despre „*ce trebuie să facem*“ ca fiii noștri și fiicele noastre să fie binecuvântate de Dumnezeu, este de neapărată trebuință să lămurim înțelesul cuvântului

Binecuvântare.

„A binecuvântă“ vrea să zică „a chema favorurile cerești asupra cuiva“, „a dărui cu toate bunătățile“, după cum am văzut mai sus în cazul bătrânului patriarh Avraam. Când dorim ca fiii noștri și fiicele noastre să fie binecuvântate de Dumnezeu, înseamnă că dorim ca El să reverse favorurile Sale cerești asupra lor, și să-i dăruiească cu toate bunătățile.

Toți tații și toate mamele ar trebui să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu asupra copiilor lor, căci „binecuvântarea Domnului“, după cum spune și înțeleptul Solomon, „îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz“. Prov. 10, 22.

După ce am înțeles însemnătatea cuvântului „binecuvântare“, ca răsplată făgăduită de Dumnezeu, să vedem acum

Ce trebuie să facem noi

ca fiii noștri și fiicele noastre să fie binecuvântate de Dumnezeu.

Mai întâiu, firește, trebuie ca părinții să dea copiilor lor educația, pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam. Când a fost Avraam în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s'a arătat, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană“. Gen. 17, 1. Această condiție cerută de Dumnezeu lui Avraam în timpurile cele mai vechi, o impune Mântuitorul Isus Hristos și tuturor urmașilor Săi pentru toate timpurile, căci, după ce în cuvântarea Sa depe munte explică înțelesul decalogului, încheie cu îndemnul: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“. Mat. 5, 48.

Sfânta Scriptură ne spune mai departe că „Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său, Isus, L-a trimis mai întâiu nouă ca să ne binecuvînteze, întorcând pe fiecare din noi dela fărâdelegile noastre.“ Fapt. 3, 26.

Deplina binecuvântare dela Hristos, cu care mergea și Pavel din oraș în oraș și din casă în casă (Rom. 15, 29) este deci „Evangelhia“, acea putere a lui Dumnezeu care poate mântui pe oricine care crede.

Pe aceasta au trăit-o Avraam, Isaac, Iacov și toți credincioșii din toate timpurile, și pe temelul umblării după învățăturile ei, Dumnezeu și-a revărsat și-și va revărsa și acum favorurile cerești asupra celor ce o iubesc și o urmează.

Un bătrân Puritan a zis odată: „Copiii lui Dumnezeu se aseamănă cu paserile, ei cântă mai frumos când sunt în colivii“.

Pentru ca copiii noștri să fie binecuvântați de Dumnezeu, adică pentru ca ei să poată fi dăruiți cu toate bunătățile, sănătate, frumusețe, inimă bună, neprihănire, și pentru a putea cânta cântarea plăcută Domnului, ei trebuie crescuți și jinuți în colivia poruncilor lui Dumnezeu și creștinii lui Isus Hristos.

Numai făcând astfel, părinții vor putea feri pe copiii lor de primejdii și influențele rele ce vin din afară, și cari ar putea

(Urmare la pag. 74).

Material ajutător pentru ora misionară din luna Iunie

Subiect: Corespondența misionară.

„Surorile noastre pot face o lucrare scriind scrisori misionare, nu numai la prietenii din de-părtare, ci chiar și la străini. Prin asemenea co-respondență adevăruri importante pot fi aduse la cunoștință oamenilor“. E. G. White in Review and Herald din 19 Nov. 1908.

De când am ajuns la cunoștința adevărului, noi am făcut legământ cu Domnul, nu numai spre a dobândi mântuirea noastră, ci spre a ajuta la mântuire și altora, prin lucrare misionară. Fiecare din membrii comunităților noastre trebuie să facă lucrare misionară în interesul propriei sale mântuirii; pentru că noi nu ne mântuim numai crezând din inima noastră, ci la acea credință trebuie adăogată și mărturisirea cu gura. Apostolul Pavel zice în Romani 10, 9. 10. „Cu inima credem spre îndreptățire și cu gura mărturisim spre mântuire“. Iar Cu-vântul Domnului în Apocalips 12, 11 zice: „Cei aleși din seminția femeiei îl biruiră pe diavolul... prin sângele Mielușelului și prin mărturisirea gurii lor“.

Există mai multe mijloace spre a mărturisi despre Domnul și a învăța și pe alții. Deaceea nimenea nu se poate scuza că nu face lucrare misionară, căci dacă nu poți face o anumită lucrare, tot poți face alta, și astfel te afli vestitor al Evangheliei.

Unul din mijloacele la îndemâna multora pentru vestirea soliei, este și corespondența sau trimiterea de scrisori misionare rudelor, prietenilor și cunoscuților noștri.

Lucrarea misionară prin corespondență nu este prefuită îndeajuns, dar ea este de mare importanță și poate exercita o influență cu urmări veșnice.

Ca să înțelegem marea importanță veșnică a corespondenței misionare, e de ajuns să amintim, că multe din cele mai însemnate cărți ale Bibliei și anume Sf. Evanghelie a lui Luca, Faptele Apostolilor și toate Epistolele au fost dela început alcătuite ca scrisori misionare, către anume persoane.

Gândească-se cineva, cât am fi pierdut noi dacă am fi fost lipsiți de minunatele și mângâetoarele parabole cu oaia cea pierdută, fiul risipitor etc., cuprinse în Evanghelia lui Luca, sau să nu fi cunoscut dumnezeieștile învățături din Epistole, și va înțelege atunci fiecare, de ce mare importanță este corespondența misionară și scrisorile misionare; cu ocazia alcătuirii acestora Spiritul Sfânt este gata să descopere oamenilor prețioasele a-văruri veșnice.

Deaceea, iubiți frați și surori, folosiți oricât de mult acest mijloc de răspândire a Evangheliei și de cultivarea credinței, și dați totdeauna scrisorilor un caracter misionar.

De ce ați serie în corespondența voastră lucruri cu totul comune, despre viață, sau despre alte lucruri și fapte de nici o însemnătate? Mai bine în toată corespondența voastră și chiar în scrisorile de afaceri căutați să strecurați cuvinte dumnezeiești de mângâiere, de încurajare și de învățarea adevărului și credinței.

Chiar și proprii noștri membri

au trebuință să fie îmbărbătați și mângâiați prin scrisori personale. Să facem deci întrebuințare de acest mijloc de lucrare misionară.

Afară de scrisori noi mai pulem trimite rudelor și cunoscuților noștri reviste și tractate sau cărți, și în scrisorile noastre îi îndemnăm, ca să le cetească. În casele noastre se află multe reviste și cărți cari stau fără a fi cetite de nimeni. Aceste cărți, cari cuprind adevăr, trebuie să le trimitem rudelor, prietenilor și cunoscuților noștri. Multe suflete au primit cunoștința adevărului printr'o astfel de lucrare misionară.

I. Reit.

Secretar în Conf. Transilvania.

Notă. Cu ocazia acestei adunări se vor spune experiențe cu privire la lucrarea misionară prin corespondență și se va proceda la organizarea „Grupei de Corespondență Misionară”. Comitetul Misionar este rugat călduros ca pentru informațiuni în această privință să se adreseze secretarului Misiunii Interne al Conferinței respective.

Dep. M. I.

(Ce trebuie să facem ca fiii noștri și fiicele . . .)

(Urmare dela pag. 72).

feri pe copiii lor de primejdiile și influențele rele ce vin din afară, și cari ar putea roade inima lor.

După cum Noe și copiii săi s'au închinat în corabie spre a nu fi impresurați de apele potopului, tot așa și părinții împreună cu fiii și fiicele lor, ar trebui să se închine în Hristos, spre a fi feriți de valorile lumii de azi. Cu cât apele potopului atunci deveniau mai adânci, cu atât corabia se ridică mai sus spre cer. Cu cât apele imoralității și ale desfrăului devin mai ameninșătoare azi, cu atât să ne agățăm mai tare de Evanghelia lui Hristos, care ne mântuiește.

Făcând așa, iubiți părinți și iubiți copii, Dumnezeu va revărsa asupra voastră favoruri cerești și vă va binecuvânta în orice lucru.

Ce a putut face o fetiță de 6 ani pentru Domnul Isus.

(Articol scris în urma unei scrisori a Fr. P. H. Hermann).

Mica fetiță, despre care vorbim este în etate numai de 6 ani, și se numește Marta Makray. Ea e fiica unei surori în Domnul din Comunitatea Oradea Mare. E curajoasă și credincioasă. la parte regulat la toate adunările de cult împreună cu mama ei, și e foarte atentă la ceace vorbește „Nenea Gaspar” cu privire la lucrarea misionară.

Auzind predicile misionare, fetița se însusleși de aceste îndemnuri sfinte, și se rugă să-i încredințeze și ei un număr de reviste pe cari să le răspândească. Deoarece micuța trebuia să se adreseze și cu câteva cuvinte persoanei căreia îi întindea revista spre a o cumpăra, mama ei o învăță un text scurt și câteva cuvinte, pe care micuța le învăță pe din afară.

În prima zi fetița a răspândit și vândut 45 de reviste; iar în alte 3 zile 15 reviste. Deci în interval numai de câteva zile fetița a vândut în total 58 de reviste!

Știm că și copiii noștri au o parte de lucrare misionară în opera Domnului. Știm, că Tatăl din cer privește cu plăcere atât la lucrul misionar în stil mare, cât și la cel mai puțin însemnat lucru, făcut pentru mântuirea aproapelui nostru.

Micuța Marta, a făcut o faptă laudabilă și frumoasă, încurajatoare și demnă de imitat. Domnul să o binecuvinteze pentru lucrarea ce a făcut și pentru lucrarea sa în viitor!

Această lucrare misionară n'o facem singuri căci tală ce zice sora E. O. White: „Cine lucrează pentru binele altora, lucrează în asociația îngerilor cerești, și este condus și slujit neîncetat de ei. Ingerii luminii și ai puterii sunt fără încetare aproape, gata de a ajuta, a apăra, a mângâia, a vindeca și gata de a înșelepti și de a entusiasmă la nevoie. Acelor suflete le stă la dispoziție cea mai perfectă pregătire, cea mai adevărată fineț a moralei, cel mai sublim serviciu, cari pot fi date unei ființe omenești”. D., p. 443, 444.

Domnul Isus pune foarte mult preț pe tineretul nostru.

Această întâmplare și aceste cuvinte să servească spre îmbărbătare tuturor tinerilor și bătrânilor, pentru ca la sfârșitul căii noastre misionare, Domnul să ne poată primi odată la El cu cuvintele: „Veniți, binecuvântați-I Tatălui Meu și moșteniți Împărăția gătită vouă”. Mat. 25, 34.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6 — 8 Mai, 1926.

Pregătirea temeinică.

Text biblic: Mat. 24, 32—51.

Texte paralele: Marc. 13, 28—33; Luc. 21, 29—38.

De memorizat: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. Mat. 24, 36.

1. Domnul Isus a vorbit ucenicilor Săi despre semnele din soare, lună și stele, despre cutremurile de pământ, cari vor fi semne că venirea Sa este aproape. Atunci El le spuse: „Dela smochin învășași pilda lui: când înfrăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot, așa și voi când veți vedea toate aceste lucruri să știți că Fiul omului (timpul venirii Sale) este aproape, este chiar la ușă”.

2. Pentru ca să putem fi siguri, că toate aceste lucruri se vor întâmpla, întocmai cum a zis El, Domnul Isus mai spuse și aceste cuvinte solemne: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. Deși semnele pe cari le dădu El arată poporului Său când se va apropia timpul venirii Sale, totuși nimeni nu știe exact când va avea loc.

Isus mai spuse: „Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”.

3. Noe, servul lui Dumnezeu, predică oamenilor despre un potop mare, care va veni și va distruge pământul, și se stă să-i facă să intre în corabie. Dar oamenii erau ocupați cu petrecerile, bețiile și plăcerile lumii, până în ziua când a intrat Noe în corabie.

Oamenii nu voră să ia seamă la cele ce li se spuneă, și să se pregătească, „și a venit potopul și i-a luat pe toți”, Domnul Isus spuse: „Ce s'a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului”.

„Vorbind despre timpul când se vor deschide în ceruri cărțile de amintire, când se va vedea cine a iubit cu adevărat pe Domnul și cine este gata pentru venirea Sa, Domnul Isus zice: „Atunci, din doi bărbați cari vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei cari vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată”.

5. Motivul pentru care unul din cei doi bărbați, cari lucrează la câmp va fi luat, iar celalalt lăsat este, că numai unul și-a măturisit păcatele sale și servește pe Dumnezeu la lucrul său. Celalalt nu este gata. Acea singură femeie care va fi luată a slujit pe Dumnezeu în fiecare zi la lucrul ei. Ea este gata să întâmpine pe Isus când va veni. Celalaltă nu este încă gata.

6. După aceea Isus spuse: „Vegheați dar penlrucă nu știți în ce zi va veni Domnul voslru”. Aceasta este o solie către noi. A veghea pentru cineva care vine însemnează să sperăm, și să fim gata spre a-l primi. Domnul Isus spuse o mică pildă care arată că noi trebuie să fim gata în orice clipă spre a-l primi.

7. „Să știți” zice Isus, „că dacă ar ști stăpânul la ce timp din noaple va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa. Deaceia, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”.

8. Isus dorește ca fiecare serv al Său, — predicatori, lucrători, tați, mame și copii, să fie credincioși la orice lucru al lor până ce El va veni din nou. El știe că toldeaua ne va fi ușor să ne lipsim de felul nostru de trai, și adesea de lucrurile noastre pentru binele allora. El spuse: „Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său pesle ceala slugilor sale, ca să le dea hrana hotărâtă? („hrană la timp potrivit”). Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că-l va pune peste toate averile sale”.

9. Servul cel rău și egoist se iubește singur pe el. Domnul însă spuse: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină! Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe”.

10. Când veni stăpânul, servul necredincios fu dat afară din mijlocul lor. El spuneă numai că slujește pe stăpân, dar în timp ce stăpânul său eră departe, el se purtă foarte rău cu tovarășii lui de slujbă, și intră în legătură cu cei răi. Deaceia el primi pedeapsa împreună cu cei răi.

Intrebări.

1. Cari sunt semnele prezise de Domnul Isus? Cu ce scop a spus El aceste semne?

2. Ce declarație solemnă rosti Isus cu privire la cuvintele pe cari le spusese? Totuș ce nu putea ști poporul Său?

3. Despre ce lucru predică Noe? Care eră starea lumii de atunci? Cum se va repeta această experiență?

4. Când se vor deschide în cer cărțile de amintire, cum vor fi despărțite două persoane, cari poate acum lucrează împreună?

5. Pentru ce un bărbat sau o femeie va fi luat iar celalt lăsat?

6. Pentru ce spune Domnul Isus a veghem? Ce însemnează a veghea?

7. În pildă, ce lucru ar fi făcut pe stăpânul de casă să vegheze? Pentru ce ar trebui să fie întotdeauna gata pentru venirea Domnului?

8. Ce dorește Isus dela fiecare din servii Lui? Ce nu este ușor de făcut totdeauna? Ce se așteaptă dela un om înțelept și credincios? Cum este răsplătit la întoarcerea stăpânului Său?

9. Pe cine iubeste servul egoist? Ce se pare că își zice în inima sa? Atunci ce ar putea începe să facă? Când se va întoarce domnul acestui serv?

10. Ce se făcu servului credincios când veni stăpânul său? Ce pretindea el că face? Cum își dăvedă necredinciosia sa? Cu cine fu pedepsit împreună?

Lecciónea 7 — 15 Mai, 1926.

Pilda celor zece fecioare.

Text biblic: Mat. 25, 1—15.

De memorizat: „Vegheați dar, că nu știți ziua, nici ceasul, în care Fiul omului vine”. Mat. 25, 13.

1. În timp ce Isus sta pe muntele Măslinilor, vorbind ucenicilor Săi, se înserase, și din locul de unde ședeau, ei puteau să vadă o casă ce strălucea prin lumini, dând impresia a fi o serbare sau o nuntă. Folosindu-se de acest fapt, Domnul Isus spuse o pildă care ne ajută să înțelegem ce se va întâmpla mai înainte de venirea Lui. Această pildă vorbește despre zece fecioare, sau tinere necăsătorite. Isus spuse: „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari și-au luat candelile, și au ieșit în întâmpinarea mirelui”.

2. În acest jnăt, nunțile se fac înde-

sebi noaptea. Mirele părăsește casa lui spre a se duce la locuința miresei, el este însoțit de mulți prieteni ce cântă și poartă lumini. Tinerile prietene ale miresei ies să-l întâmpine, și împreună însoțesc pe mireasă la locuința mirelui, unde se face ospățul de nuntă.

3. În această pildă pe care a spus-o Domnul Isus, se vorbii despre zece fecioare cari se hotărâră să meargă să întâmpine pe mire. „Cinci din ele erau neînțelepte, și cinci înțelepte. Cele neînțelepte, când și-au luat candelile, n'au luat cu ele și untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase”.

4. Nu se știă precis când va veni mirele, și deci eră de așteptat un timp. Fiecare știă, că atunci, când mirele se află pe cale, se trimetea un sol spre a vesti din nou și cu voce tare, și atunci eră timpul să grăbească spre a-l întâmpina.

5. „Fiindcă mirele zăboviă au ațipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s'au auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s'au sculat și și-au pregătit candelile. Cele neînțelepte au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile”.

6. Numai acei a căror lumini ard strălucitor pot să se alăture de grupa care merge să întâlnească pe ginere. A merge prin întunec fără o lumină care să înveselească calea, ar fi însemnal o insultă față de mire. Fecioarele înțelepte își dădură seama că nu pot să împartă untdelemnul lor. Propriile lor candelile erau așa de mici încât adesea trebuia să fie umplute cu untdelemn din vasele ce le purtau cu ele.

7. De aceea fecioarele cele înțelepte răspunseră, zicând: „Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă”. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele; cele ce erau gala, au intrat iar cealalt fecioare, revenind au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar păzitorul încuise ușa, el doar le răspunse: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!”

8. După ce a spus pilda, Domnul Isus lămuri învățătura ei. El spuse: „Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care Fiul omului va veni”. Isus Fiul lui Dumnezeu, este Mirele. El a spus: „Mă voi însoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.

9. Cele zece fecioare preînchipuie pe

acei cari cred că Domnul Isus stă gata să vină: Candelile pe cari le poartă însemnează Cuvântul lui Dumnezeu — Biblia; undelele din vasele lor, simbolizează Spiritul Sfânt. Fecioarele cele înțelepte au numai Cuvântul lui Dumnezeu spre a lumina calea, prin rugăciune; luminile lor continuă să ardă strălucitor în fiecare zi. Ele sunt în așteptarea lui Isus, sunt gata să meargă cu El în împărăția Sa când va veni.

10. Fecioarele neînțelepte preînchipuie pe acei cari aud și cred că Domnul Isus e gata să vină, dar cari nu-și îndreaptă păcatul și nu se pregătește să fie gata spre a-L primi. Luminile lor pier din pricină că ei nu au primit Spiritul Sfânt în inimile lor. El nu ascultă cuvintele lui Isus: „Lăsați ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, pentru ca ei să vă poată vedea faptele voastre cele bune“.

11. Fecioarele neînțelepte sunt creștinii nepăsători cari gândesc că din moment ce stau în Biserică împreună cu alții cari sunt în așteptarea lui Isus, sunt și ei în siguranță. Dar lucrurile nu sunt așa. Nimeni nu poate da și altuia din harul pe care Dumnezeu i l-a dat lui. Tot ceace putem face este de a-l îndrepta la Isus. Dar Dumnezeu este gata să-dea Spiritul Său Sfânt la toși cari îl caută în acest scop. Acum în acest timp de așteptare, este momentul de a ne pregăti. Când se sfârșește judecata în ceruri, și când Domnul Isus este gata să vină, va fi prea târziu pentru a ne mai pregăti să-l întâmpinăm.

Intrebări.

1. Ce se putea vedea din locul depe muntele Maslinilor, unde Isus vorbi cu ucenicii Săi? Ce pildă le spuse? Cu ce scop a spus această pildă?

2. Când și cum se fac nuntile în acest ținut?

3. În această pildă, câte fecioare erau? Ce știi despre fecioare?

4. Ce nu știau fecioarele? Cum aveau să afle timpul pentru ca să se grăbească să întâmpine pe mire?

5. În timp ce așteptau, ce făcură fecioarele? Ce se auzi la miezul nopții? Ce făcură fecioarele?

6. Numai cine putea să se alature de grupa ce mergea să întâmpine pe mire? Ce nu putură să facă fecioarele înțelepte? Numai în ce chip puteau să țină și ele propriile lor candelile arzând?

7. Ce sfat dădură fecioarele înțelepte

către celelalte? Ce se întâmplă în timp ce fecioarele neînțelepte erau departe? Ce constatară ele când se întoarseră?

8. Ce învățatură vrea Isus să învățăm din această pildă? Cine este mirele? Ce făgăduință dădă El poporului Său?

9. Pe cine reprezintă fecioarele? Dar candelile? Cine este undelele care face ca încontinuu să ardă candelile cu strălucire? În ce scop sunt pregătite fecioarele să întâmpine pe mire?

10. Pe cine închipuie fecioarele cele neînțelepte? Ce știi despre acești oameni?

11. Care lucru gândesc creștinii nepăsători, că li pun în siguranță? Ce nu poate da unul altuia? Ce ar trebui să facem în acest timp de așteptare? Când va fi prea târziu de a ne mai pregăti?

Lecțiunea 8 — 22 Maiu, 1926.

Pilda talanților.

Text biblic: Mat. 25, 14—30.

De memorizat: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri“ Mat. 25, 25.

1. Domnul Isus mei spuse încă o altă pildă în timp ce ședea pe Muntele Maslinilor. Această pildă arată că El nu vrea ca copiii Săi să aștepte în lenevie venirea Sa a doua oară. În timp ce așteaptă, ei să fie credincioși în săvârșirea lucrului Său. Lucrul lui Isus este de a ajuta pe alții și de a-i aduce la El.

2. Domnul Isus începă această pildă zicând: „Atunci împărăția cerurilor se aseamănă a un om, care, când eră să plece într'o altă țară a chemat robii săi, și le-a încredințat averea. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul“. Fiecărui serv i-a dat grija unui anumit număr de lucruri pe cari servul putea să le facă. După ce a aranjat totul, stăpânul plecă în călătoria sa.

3. „Îndată, cel ce primise cei cinci talanți, s'a dus, i-a pus în negoț, și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți, a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât unul, s'a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său“.

4. După un timp îndelungat, Domnul acestor servi s'a întors acasă. El chemă rând pe rând pe fiecare spre a-i întreba cum a folosit banii sau bunurile pe cari el le lăsase în seama fiecăruia.

5. „Cel ce primise cei cinci talanți a

venit, a adus alți cinci talași și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talași; iată că am câștigat cu ei alți cinci talași“. Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“.

6. „Cel ce primise cei doi talași, a venit și el, și a zis: „Doamne mi-ai încredințat doi talași; iată că am câștigat cu ei alți doi talași“. Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpânului tău!“

7. Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis: „Doamne, am știut, că ești om aspru, care seceri de unde n'ai semănat, . . . mi-a fost teamă și m'am dus de fi-am ascuns talantul în pământ; iată ce este al tău!“

8. Acest om avusese aceeaș ocazie de lucru ca și ceilalți. Stăpânul său nu speră din partea lui tot atât ca dela cei cărora le dăduse mai mulți talași. Dar el se așteptă ca acest serv să fie credincios, în folosirea singurului său talant, și fiind credincios, el ar fi câștigat încă și alți talași. Dacă ar fi putut să aducă un câștig, atunci ar fi primit și el aceleași cuvinte de aprobare ce au fost spuse celorlalți. Dar el nu făcū nimic. El își ascunse talantul și nu îl folosi. Acelaș lucru ar fi făcut, fără îndoială, dacă chiar stăpânul i-ar fi dat cinci talași.

9. Servul spuse că socotea pe stăpânul său ca pe un „om aspru“. Dar chiar dacă ar fi fost așa acesta nu eră un motiv pentru faptele făcute de acest serv. Dacă acest lucru eră într'adevăr așa, atunci cum se face că servul a primit acel talant pe care l-a ascuns? Punându-i-l în mâini deci, încredințându-i-l, eră dovadă, că stăpânul său aveă iubire față de el. Fiindcă el nu a făcut nimic spre a-și arăta recunoștința pentru darul ce i-l dăduse stăpânul său, el își atrase condamnarea: „Rob viclean și leneș. . . Luași-i dar talantul, și dași-l celui ce are zece talași; . . . și aruncași-l în întunerecul din afară“.

10. Prin pilda aceasta, Domnul Isus ne arată că fiecare dintre noi trebuie într'o zi să dea socoteală de felul cum am folosit darurile pe cari El ni le-a împrumutat, — timpul, priceperea, vigoarea, banii influența și puterea noastră de a vorbi, într'un cuvânt orice talant pe care-l avem. Există deci două răsplătiri. Noi vom auzi cuvintele, „Bine ai făcut“, sau aruncași-l

în întunerecul din afară. Noi înșine ne holărăm răsplata prin faptele noastre zilnice.

Intrebări.

1. Unde se gândia Domnul Isus când spuse această pildă? Ce învățătură vrea să ne dea El prin această pildă?

2. In această pildă cu cine spuse Isus că se aseamănă împărăția cerurilor? Ce făcū acel stăpân? Pentru ce unii primiră mai mult decât alții?

3. Ce a făcut fiecare cu banii încredințați?

4. După un oarecare timp cine se reîntoarșe? Ce făcū el?

5. Ce a făcut cel care primise cinci talași? Ce spuse el? Cum își exprimă stăpânul său aprobarea? In care bucurie puteă să intre?

6. Ce știi despre cel cu doi talași? Ce făgăduință îi fu dată?

7. Cu ce cuvinte veni servul care primise un talant, înaintea stăpânului? Ce simți el când se gândi la venirea stăpânului?

8. Ce avusese acest om la fel ca ceilalți? Ce speră stăpânul din partea lui? Cum ar fi putut primi și el aceleași cuvinte de aprobare? Dacă ar fi primit cinci talași, ce este probabil că ar fi făcut cu ei?

9. Ce spuse servul că socotea despre stăpânul său? Dacă aceasta ar fi fost adevărat, puteă să fie un motiv să nu facă nimic cu talantul? Cum își exprimă stăpânul iubirea față de el? Ce condamnare își atrase asupra-și? Cui îi fu dat talantul? Ce s'a făcut cu acel serv?

10. Ce învățătură vrea să ne dea Domnul Isus prin această pildă? Prin ce ne holărăm noi înșine răsplata?

Lecțiunea 9 — 29 Maiu, 1926.

Despre judecata din urmă.

Text biblic: Mat. 25, 31—46.

De memorizat: „Oridecâte ori ași făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemneși fraji ai Mei, Mie Mi le-ași făcut“. Mat. 25, 40.

1. Odată Isus aseamănă lumea aceasta cu un câmp înlins. Oamenii, buni și răi, sunt asemenea grâului și neghinei crescând împreună. La timpul secerișului, stăpânul va spuna secerătorilor: „Smulgeți întâiu neghina, și legați-o în snopi, ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul

meu". Mat.13,30. Isus spune: „Secerişul este sfârşitul veacului; secerătorii sunt îngerii“.

2. In această lecţiune, Domnul Isus ne vorbeşte din nou despre adunarea lumii aceştia şi despre separarea cese va face între bun şi rău. El spuse ucenicilor Săi, pe când vorbiă pe Muntele Măslinilor: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinşii îngerii, va şedeă pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui“.

3. „El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre, şi va pune oile de-a dreapta, iar caprele de-a stânga Lui“.

4. Ucenicii văzuseră cum păstorii din acest ţinut scot disdedimează turmele lor de oi şi capre spre a le duce să-şi găsească păşune pentru ziua aceea. Când se înserează toate sunt aduse îndărăt. Atunci caprele sunt separate de oi, şi aşezate într'un staul anume pentru ele, în timp ce oile sunt mănate în staulul oilor.

5. Oaia reprezintă poporul cel bun din această lume — pe aceia cari iubesc pe Isus şi îl ascultă. Caprele reprezintă pe cei răi, — cari iubesc mai mult propriile lor plăceri decât pe Isus, şi cari nu se silesc a fi plăcuţi Lui. Împăratul ce stă în slava Sa şi care trebuie să fie judecătorul tuturor oamenilor, este Isus. Mântuitorul nostru. Asemenea unui păstor bun, El oferă acum ajutorul Său iubitor precum şi îngrijirea Sa miloasă la toţi. El ştie cine sunt auzitorii cuvântului Său şi cine sunt cei ce li urmează, precum şi cine nu sunl. In ziua judecării, El îi va despărţi în două clase.

6. „Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui; „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moştenişii împărăţiei, care v'a fost pregătită dela înlemierea lumii. Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M'aţi primit; am fost gol, şi M'aţi îmbrăcat; am fost bolnav, şi aţi venit să mă vedeţi; am fost în temniţă, şi aţi venit la Mine.

7. „Atunci cei neprihăniţi îi vor răspunde: Doamne, când Te-am văzut noi flămând, şi Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, şi Ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin, şi Te-am primit? Sau gol, şi Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţă şi am venit la Tine? Drept răspuns, împăratul le va zice: Adevărat vă spun că, oridecâteori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraji ai Mei, Mie mi le-aţi făcut“.

8. După aceia Judecătorul va spune celor din stânga Sa, — acelora cari au urmat propriile lor căi, şi cari nu au dovedit iubire faţă de Isus: „Duceţi-vă dela Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui! Căci am fost flămând şi nu Mi-aţi dat să mănânc; Mi-a fost sete, şi nu Mi-aţi dat să beau; am fost străin şi nu M'aţi primit; am fost gol, şi nu M'aţi îmbrăcat; am fost bolnav, şi în temniţă şi nu aţi venit la Mine.

9. „Atunci li vor răspunde şi ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă, şi nu Ți-am slujit?“

10. Atunci Judecătorul tuturor oamenilor va răspunde: „Adevăr vă spun că, oridecâteori n'aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraji ai Mei, Mie nu Mi-aţi făcut. Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor merge în vieaşa veşnică.

11. Ceeace vrea să ne înveţe Domnul Isus prin această pildă, este ca noi să fim iubitori şi gata de a ajuta pe cei din preajma noastră. Unii au ocazia mai fericită de a merge deaparte de casă spre a aduce un bine şi altora, dar fiecare poate face fapte de iubire, de lepădare de sine pentru membrii familiei, pentru vecini, şi prieteni. Domnul Isus socoteşte fiecă faptă la fel după cum l-am face-o Lui însuş.

Intrebări.

1. *Cu ce asemănă Domnul Isus odată lumea? Dar pe oameni? La vremea secerişului ce va spune stăpânul către secerătorii? Ce se înţelege prin timpul secerişului? Cine sunt secerătorii?*

2. *In această lecţiune despre ce ne vorbeşte Domnul Isus? Ce spuse El ucenicilor Săi?*

3. *Ce va face atunci Domnul?*

4. *Ce văzuse adesea acei cari auziră pilda? Unde işi mână păstorul turmele când se înserează?*

5. *Cine sunt oaia, capra, Împăratul? Prin ce se arată acum Isus ca un Păstor bun? Ce ştie El despre oamenii acestei lumi? In ziua judecării, ce va face El?*

6. *Ce cuvinte frumoase va spune Împăratul celor dela dreapta Sa? Ce va spune Domnul Isus că a făcut ei pentru El?*

7. *Ce întrebări dovedeşte surprinderea lor, auzind aceste cuvinte de laudă? Ce răspuns dadă împăratul?*

8. Ce va zice Judecătorul către acei cari au urmat propriile lor căi? Dece li se poruncește să se îndepărteze de lângă Isus? Cum s'au purtat cu străinul, cu cel gol, cu cel bolnav, și cu cel în închisoare?

9. Ce întrebare puseră și ei?

10. Ce va spune Judecătorul tuturor neamurilor? Ce răsplata va primi fiecare din aceste clase?

11. Ce vrea să ne învețe Domnul Isus prin această lecțiune? Ce serviciu poate face oricine pentru alții? Cum socotește Isus faptele noastre?

Necrolog.

Sora Ecaterina Țaciu, membră a comunității București-Labirint a fost chemată de Domnul la odihnă.

Dânsa a fost o membră activă în comunitatea sa. S'a străduit todeauna să trăiască o viață plăcută Mântuitorului ei.

Inhumarea a avut loc în București. S'au rostit cuvântări de către frații Petre P. Paulini și I. Gheorghisor. Iar membrii comunității din București, și-au dovedit iubirea lor însoțind-o până la locul de odihnă. Corurile comunităților din București, au răspuns la fel în număr mare.

Noi rămânem în urmă cu speranța, că la revenirea Domnului Hristos în mărire, o vom putea vedea între cei drepți, dacă și noi vom rămâne credincioși până la sfârșit.

Andrei Hedwig.

Fr. Dumitru Gogonța, din Comunitatea Braniște, jud. Vlașca, venind întru căutarea sănătății sale la București, a încetat din viață pe ziua de 28 Martie a. c., la locuința fratelui Nicolae Pelrescu, din com. Șerban Vodă, cătunul Belu. El era în etate numai de 19 ani.

Inhumarea a avut loc la 29 Martie, fiind însoțit la locul de odihnă de către frații și surorile comunității Belu, de familia și prietenii săi.

A adormit cu următoarele cuvinte pe buze: „Nu am frică de moarte, pentrucă sunt cu Mântuitorul Hristos”.

Credem că-l vom vedea în rândul celor drepți pe Noul Pământ.

VI. Mocanu.

Fr. Gheorghe Rânea din com. Hârșeni, jud. Făgăraș, în urma unei scurte suferințe a adormit în Domnul pe ziua de 3 Aprilie a. c., ora 5 a. m. El încheiase legământ cu Mântuitorul său la 20 Iulie 1908. Deși în etate de 80 ani, a rămas credincios până în ultimile clipe ale vieții sale.

Immormântarea a avut loc pe ziua de 5 Aprilie a. c., la care a luat parte multă lume din localitate.

S'a rostit cuvântări ocazionale cu subiecte diferite.

Rămânem încredințați a-l revedea la inviderea cea dintâi dintre morți.

Dobre Toma.

CURIERUL

Se aduce la cunoștința Secretarilor Comunităților noastre, că atunci, când un membru se mulă dintr'o comunitate într'alta, în scrisoarea de recomandăție pe care o trimite comunității respective, să se scrie printre altele și anul nașterii cum și data și anul botezului.

Com. Uniunii.

A V I S.

În dorința noastră de a veni în ajutor membrilor Comunităților noastre facem cunoscut că primim a insera în „Curierul Misionar” tot felul de reclame și anunțuri. Cei cari caută serviciu sau doresc să găsească oameni de serviciu pot să se adreseze la această rubrică; tot astfel cei cari doresc să vândă sau să cumpere. „Curierul Misionar” vizitează toate comunitățile noastre și deci poate să ducă cu sine și aceste cereri și oferte. Toate aceste dorințe se vor trimite prin carte poștală sau scrisoare pe adresa: „Curierul Misionar” strada Labirint 116, București.

„Curierul Misionar”.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI
Membru: ȘT. DEMETRESCU
Redactor: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.—Abon. pe un an Lei 60.
Red. și Admin. Str. Labirint 116.